

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.027 van 2 juni 1998
in de zaak A. 77.160/XII-863.**

In zake : Frans VERMEULEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. STORME,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5

tegen :

1. de stad DIKSMUIDE, vertegenwoordigd door
het college van burgemeester en
schepenen,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E , X I I e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Frans VERMEULEN op 19 januari 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van

- de beslissing van 9 oktober 1997 van de gemeenteraad van Diksmuide waarbij hem met ingang van 1 juli 1987 de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 150 000 frank "per dag dat (de eerste verwerende partij) in gebreke blijft over te gaan tot reïntegratie en reconstitutie van (zijn) loopbaan"
- de beslissing van 18 december 1997 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij de voornoemde gemeenteraadsbeslissing wordt goedgekeurd;

Gezien het op 18 februari 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. LUST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 19 maart 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 april
1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
P. AERTS, die loco Advocaat M. STORME verschijnt voor
verzoeker, van Advocaat A. BOUTEN, die loco Advocaat
H. VANDAMME verschijnt voor de eerste verwerende partij,
en van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de
tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
J. LUST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de
gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste
advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker, bestuurschef bij de stad
Diksmuide, baatte eertijds ook een zakenkantoor uit. Bij

vonnis van 6 mei 1987 van de rechtbank van koophandel te Veurne worden dat zakenkantoor en verzoeker persoonlijk failliet verklaard.

Met betrekking tot zijn activiteiten in het kader van de uitbating van dat zakenkantoor wordt verzoeker op 19 november 1991 door de correctionele rechtbank te Veurne tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van 1 000 frank veroordeeld voor de volgende vier tenlasteleggingen, steunend op feiten uit de jaren 1983-1987: vervalsing van effecten, valsheid in geschriften en gebruik ervan, oplichting en misbruik van vertrouwen. Bij arrest van 26 maart 1992 van het Hof van Beroep te Gent wordt die straf vermindert tot zeven maanden gevangenisstraf en een geldboete van 100 frank. Het Hof van Beroep acht alleen de tenlastelegging van misbruik van vertrouwen ten nadele van J. Suvee bewezen. Het misdrijf van vervalsing van effecten wordt niet bewezen bevonden; de tenlastelegging van valsheid in geschriften en gebruik ervan (te weten de "verlenging van de kasbons toebehorend aan Achilles Jonckheere") wordt vervallen verklaard wegens verjaring van de strafvordering en wat de oplichting betreft stelt het Hof van beroep vast dat "het morele element van het misdrijf ontbreekt" aangezien "niet is aangetoond dat (verzoeker) het inzicht had zich de eigendom van zijn klanten toe te eigenen".

1.2.1. Op 4 augustus 1992 stelt de gemeentesecretaris ten behoeve van de gemeenteraad een tuchtverslag op. Daarin stelt hij, op zicht van het arrest van 26 maart 1992 van het Hof van Beroep, vast dat uit dat arrest

"blijkt en wordt vastgesteld dat (verzoeker die binnen het stadsbestuur belast is 'met verantwoordelijke zaken, ondermeer ruimtelijke ordening en stedenbouw, het opmaken van pensioendossiers, e.a.') handelingen heeft gesteld die de waardigheid van zijn ambt in het gedrang brengen en dit door een veroordeling tot een hoofd-

gevangenisstraf van 7 maanden wegens misbruik van vertrouwen, tevens wegens het plegen van valsheid in geschriften, waarvoor hij strafrechtelijk niet meer kan worden vervolgd wegens het bereiken van de verjaring.

In verband met het misbruik van vertrouwen wordt als verzwarende omstandigheid door de rechter in het vonnis aangehaald 'zijn afbreuk doen aan zijn onkreukbaarheidsplicht als ambtenaar, tevens bemiddelaar in vertrouwelijke aangelegenheden'".

Het verslag besluit : "Dat door al deze feiten de waardigheid van zijn ambt in het gedrang wordt gebracht, stelt derhalve aan de raad voor, in toepassing van artikel 283, hem een van de maksimum tuchtstraffen op te leggen hetzij ontslag van ambtswege, hetzij de afzetting".

1.2.2. Op 31 augustus 1992 besluit de gemeenteraad aan verzoeker de tuchtmaatregel van het ontslag van ambtswege op te leggen met ingang van 1 juli 1987. Die beslissing bevat volgende motivering :

"Overwegende dat Frans VERMEULEN door het arrest van het Hof van Beroep dd. 26.03.1992 veroordeeld werd wegens misbruik van vertrouwen, waarvoor hij tot een hoofdgevangenisstraf van 7 maanden werd veroordeeld;

Overwegende dat het overduidelijk is dat hij valsheid in geschriften pleegde, en dat hoewel de verjaring is ingetreden, deze strafrechtelijke verjaring niet belet dat een tuchtstraf wordt opgelegd;

Overwegende dat de ernst van deze feiten de waardigheid in zijn ambt in het gedrang brengt, dat de rechter in zijn vonnis aanhaalt als verzwarende omstandigheid 'zijn afbreuk doen aan zijn onkreukbaarheidsplicht als ambtenaar';

Bij besluit van 25 november 1992 keurt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden de tuchtstraf goed.

1.3. Op beroep van verzoeker vernietigt het Hof van Cassatie op 18 januari 1994 het sub 1.1. vermelde arrest van 26 maart 1992 van het Hof van Beroep te Gent in de mate dat het op strafrechtelijk gebied uitspraak doet over de vierde tenlastelegging (misbruik van

vertrouwen). Er wordt vastgesteld dat bij het neerschrijven van het arrest vormfouten begaan zijn, en het verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van Beroep te Antwerpen.

Dat Hof oordeelt in een arrest van 17 maart 1995, dat kracht van gewijsde verkregen heeft, dat het moreel bestanddeel van het misdrijf niet bewezen is en spreekt verzoeker vrij.

1.4. Het sub 1.2.2. vermelde tuchtstrafbesluit van de gemeenteraad en het bijhorend goedkeuringsbesluit wordt door de Raad van State bij arrest nr. 66.544 van 4 juni 1997 vernietigd.

Het arrest overweegt ten aanzien van het middel geput uit de onzorgvuldige besluitvorming dat :

"het tuchtdossier dat de eerste verwerende partij samengesteld heeft twee stukken bevatte, te weten het verslag van 4 augustus 1992 van de gemeentesecretaris en een copie van het arrest van 26 maart 1992 van het Hof van Beroep te Gent; dat het verslag van de secretaris, (...) uitsluitend op de tekst van het arrest gesteund is;

Overwegende dat het arrest op volgende wijze beslist over de strafrechtelijke aansprakelijkheid van verzoeker : het misdrijf van de vervalsing van effecten wordt niet bewezen bevonden, de strafvordering betreffende de valsheid in geschriften wordt vervallen verklaard wegens verjaring maar in elk geval kunnen de gepleegde feiten niet gekwalificeerd worden als valsheid in geschriften maar 'wellicht' enkel als oplichting, het misdrijf van oplichting wordt niet bewezen geacht wegens twijfel aangaande het bestaan van het moreel bestanddeel van het misdrijf, en het misdrijf van misbruik van vertrouwen wordt bewezen bevonden en daarvoor wordt verzoeker gestraft; dat de bestreden gemeenteraadsbeslissing, in weerwil van de duidelijke stellingname van het arrest ten aanzien van de tenlastelegging van de valsheid in geschriften, overweegt 'dat het overduidelijk is dat (verzoeker) valsheid in geschriften pleegde';

Overwegende dat de gemeenteraad over geen andere gegevens beschikte dan de tekst van het arrest van 26 maart 1992; dat die tekst precies aantoonst dat verzoeker geen valsheid in geschriften, in de strafrechtelijke zin van het woord, gepleegd heeft; dat de eerste verwerende partij niet aantoonst dat het bestuur een eigen onderzoek aan de zaak heeft gewijd, zodat niet blijkt op grond van welke gegevens de

eerste verwerende partij tot het 'overduidelijk' besluit kon komen dat verzoeker valsheid in geschriften gepleegd heeft";

Het arrest overweegt ten aanzien van het middel dat de tuchtoverheid gebonden is door de vaststellingen van de strafrechter zodat de gemeenteraad geen beslissing had mogen nemen totdat een definitieve uitspraak van de strafrechter zou tot stand gekomen zijn:

"Overwegende, (...) dat bij gebrek aan reglementaire bepaling in die zin een bestuur er niet toe verplicht is een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten alvorens een tuchtvordering in te stellen en op grond van een eigen onderzoek een tuchtstraf op te leggen; dat evenwel die handelwijze het risico inhoudt dat de grondslag van de opgelegde tuchtstraf in het gedrang komt doordat de definitieve uitspraak op strafrechtelijk gebied met gezag van gewijsde de door de tuchtoverheid aangehouden voorstelling van de feiten tegenspreekt;

Overwegende te dezen, dat de bestreden beslissing steunt op de tenlastelegging dat verzoeker veroordeeld is wegens misbruik van vertrouwen; dat evenwel het Hof van Beroep van Antwerpen bij arrest van 17 maart 1995, nadat het Hof van Cassatie het arrest van het Hof van Beroep te Gent, waarin de bestreden tuchtbeslissing steun vindt, precies met betrekking tot de veroordeling wegens misbruik van vertrouwen verbroken had, verzoeker vrijgesproken heeft voor dat misdrijf; dat derhalve de eerste verwerende partij in de veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep te Gent geen reden kon vinden om aan verzoeker een tuchtstraf op te leggen";

1.5. Onmiddellijk na de kennisneming van het arrest van de Raad van State besluit het college van burgemeester en schepenen, "omdat er toch nog elementen kunnen bestaan die in (zijn) hoofde een tuchtsanctie rechtvaardigen" waarvoor nader onderzoek nodig is, verzoeker bij hoogdringendheid preventief voor de duur van vier maanden te schorsen, eerst met inhouding van zijn volledige wedde, nadien met inhouding van 50% ervan en ontzegging van bevorderingsaanspraken. Die besluiten van respectievelijk 13 en 26 juni 1997 worden op 30 juni 1997 door de gemeenteraad bekrachtigd. Zij worden op 11 september 1997 door de Minister van Binnenlandse

Aangelegenheden goedgekeurd. Verzoeker heeft er een annulatieberoep tegen ingesteld.

1.6. Op 27 juni 1997 vraagt de raadsman van de verwerende partij aan de Procureur-Generaal te Antwerpen de toelating om inzage te krijgen van het dossier en van het arrest van 17 maart 1995. Die toelating wordt op 14 augustus 1997 verleend. Het dossier wordt op 22 september 1997 aan de raadsman van de gemeente opgestuurd.

1.7. Op 25 september 1997 stelt de secretaris een tuchtverslag op. Daarin zet hij het volgende uiteen:

"Na het nader concreet onderzoek van de feiten die aan de basis liggen van het dossier en met name een nader onderzoek van het strafdossier en de strafprocedure lastens de heer Vermeulen" zijn er nog een aantal "feiten en elementen (...) aanwezig (die) kunnen leiden tot het opleggen van een tuchtstraf", met name:

- twee feiten (punt A van het verslag) waarvoor de strafrechter geen straf heeft opgelegd omdat zij ofwel verjaard waren ofwel omdat het moreel bestanddeel van het misdrijf niet aanwezig was:

- de "zaak Jonckheere": kasbons Transimco van A. Jonckheere (3,4 miljoen), vervallen op 1 juni 1986, werden met twee jaar verlengd zonder dat de betrokkene "over de juiste draagkracht van deze 'voorlopige' oplossing" werd ingelicht, met name dat er geen geld beschikbaar was voor de uitbetaling. Wat de strafrechtelijke vervolging van deze feiten betreft heeft het Hof van beroep (te Gent) vastgesteld dat de tenlastelegging van valsheid in geschriften verjaard was en dat, begrepen als oplichting, het morele element van het misdrijf ontbrak. Die uitspraak op strafrechtelijk vlak "neemt niet weg dat deze feiten werkelijk bestaan en

bewezen zijn" zodat de mogelijkheid bestaat om ervoor een tuchtstraf op te leggen.

-- de "zaak Suvee": op 23 december 1986 heeft verzoeker 300 000 frank ontvangen voor de aankoop van aandelen. De nominatief en numeriek aangeduide aandelen zijn evenwel niet aan Suvee afgegeven, maar integendeel doorverkocht aan een andere klant. De strafrechter (het Hof van beroep te Antwerpen) heeft vastgesteld dat ook hier het moreel element van het misdrijf ontbreekt, maar dat staat de tuchtrechtelijke bestraffing niet in de weg.

- drie feiten (punt B van het verslag) die betrekking hebben op "het niet vermijden in en buiten de uitoefening van het ambt van elke handelwijze die het vertrouwen van het publiek in de dienst kan aantasten alsmede de waardigheid ten aanzien van het andere gemeentepersoneel":

-- de "zaak Van Robaeys": misbruik door verzoeker van "zijn bestuursfunctie (...) om zich persoonlijk te bevoordelen waardoor hij de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt" doordat hij in maart 1983 als ambtenaar op de technische dienst van de gemeente een inwoner van de gemeente heeft aangeprezen geld voor verbouwingswerken te lenen door tussenkomst van zijn vennootschap.

-- de "zaak Vanderwee": niet terugbetalen van ontleende sommen (3,2 miljoen frank) teneinde met die bedragen Transimco-kasbons terug te betalen. Dat feit heeft "niet alleen de eer en de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht doch het vertrouwen van het publiek in het ambt wordt hierdoor aangetast gezien het publiek een ambtenaar met een bepaalde graad of functie vereenzelvigt met het bestuur. Door deze handelwijze wordt evenzeer de waardigheid van het ambt ten aanzien van het andere gemeentepersoneel aangetast".

-- "Machtsmisbruik en voorwending macht waardoor het publiek op de privé-diensten van (verzoeker) en zijn

vennootschap beroep deden (feitelijke leiding van de vennootschap BVBA Zakenkantoor Vermeulen en Verstraete)", zoals blijkt uit twee verklaringen die verzoeker op 26 en 27 maart 1987 tijdens het strafonderzoek afgelegd heeft.

De gemeentesecretaris zet uiteen dat die feiten "te kwalificeren zijn als handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen", dat zij "zeer ernstig blijven", en dat hij daarom voorstelt "het ontslag van ambtswege (...) te bevestigen".

1.8. Op basis van de in dat verslag vermelde tuchtfacten wordt verzoeker op 9 oktober 1997 door de gemeenteraad gehoord. De gemeenteraad besluit vervolgens met veertien stemmen voor bij zes onthoudingen verzoeker met ingang van 1 juli 1987 van ambtswege te ontslaan. Deze beslissing vormt het eerste voorwerp van de onderhavige vordering. Zij verwijst o.m. naar het feit dat de raadsman van de stad op 14 augustus 1997 van de Procureur-Generaal te Antwerpen de toelating verkregen heeft om het stafdossier in te zien en overweegt :

"(...) dat, ondanks het feit dat de strafrechter in opeenvolgende uitspraken de heer Vermeulen uiteindelijk geen effectieve strafsanctie heeft opgelegd, uit het onderzoek van het strafdossier, lastens de heer Vermeulen, wordt vastgesteld dat een aantal van de hem initieel tenlaste gelegde feiten ook thans nog kunnen aangehouden worden als tuchtvergripen;

Dat de strafrechter in een aantal van deze tenlasteleggingen geoordeeld heeft geen sanctie te moeten opleggen, enerzijds omwille van het feit dat de feiten strafrechtelijk verjaard waren, anderzijds omdat het moreel bestanddeel van het misdrijf door de heer Vermeulen gepleegd, niet aanwezig was, zodat een strafrechtelijke beteugeling niet mogelijk was;

Overwegende dat geen tuchtrechtelijke verjaring van de feiten kan worden ingeroepen, aangezien de aangehaalde feiten geen nieuwe feiten, maar initieel ten laste gelegde feiten zijn, die nader onderzocht werden en verder bewezen werden bevonden; dat overigens het bestuur het recht heeft om na een tussenkomst van de Raad van State het dossier te hernemen mits in acht name van de motieven van het tussengekomen arrest; dat bij hernemen van het

dossier de tuchtoverheid zich dient te plaatsen op het moment van de door het arrest vernietigde beslissing aangezien deze beslissing door een arrest van de raad uit het rechtsverkeer werd verwijderd en dus als niet genomen dient te worden beschouwd; dat het tijdstip waarna het bestuur zich dient terug te plaatsen 31.08.1992 is; dat op dat ogenblik van tuchtrechtelijke verjaring geen sprake was, zodat ook thans deze verjaring niet kan ingeroepen worden; dat de langdurige procedure van de Raad van State hieraan niets verandert;

Overwegende dat volgende feiten of tekortkomingen vaststaan en worden weerhouden lastens betrokkenen :

1) In de zaak Jonckheere :

Dat wat de zaak Jonckheere betreft het na de strafrechterlijke vrijspraak wegens verjaring van de tenlastelegging van valsheid in geschrifte het toch blijft vaststaan dat betrokkene met kennis van zaken zijn medewerking heeft verleend aan een (voorlopige) oplossing voor het probleem van de terugbetaling van vervallen kasbons (omdat er in feite geen geld beschikbaar was voor de terugbetaling), bestaande uit de verlenging van de kasbons en waarbij de heer Jonckheere in het ongewisse gelaten werd over de juiste draagkracht van deze voorlopige oplossing;

2) In de zaak Suvee :

Dat wat de zaak Suvee betreft de heer Vermeulen voor dit feit door de strafrechter werd vrijgesproken om reden dat volgens hem het moreel bestanddeel van het misdrijf ontbrak, met name dat er in hoofde van betrokkene geen inzicht was om wie dan ook te benadelen;

Dat uit de samenlezing van het strafdossier en van de arresten van het Hof van Beroep te Gent van 26.03.1992 en van het Hof van Beroep van Antwerpen van 17.03.1995 blijkt dat de strafrechter zelf oordeelde dat de betrokkene het hem ten laste gelegde feit wel pleegde, maar niet met opzet handelde; dat hierbij belangrijk is dat het Hof van Beroep te Gent oordeelde dat het ten laste gelegde feit technisch bewezen is en dat de heer Vermeulen afbreuk deed aan zijn onkreukbaarheidplicht als ambtenaar, tevens bemiddelaar in vertrouwelijke aangelegenheden;

Overwegende dat na tussenkomst van een cassatie-arrest, dit arrest weliswaar door het Hof van Beroep te Antwerpen werd hervormd maar dat ook dit Hof oordeelde dat de heer Vermeulen verplicht was de geïndividualiseerde, want genummerde, stukken te overhandigen aan de heer Suvee, hetgeen hij duidelijk niet deed, en dus eveneens met zoveel woorden vaststelt dat het feit als dusdanig werd gepleegd, dat dit Hof er trouwens aan toevoegt, ter motivering van de uiteindelijke vrijspraak, dat 'een professionele fout of een deontologische misstap...' niet kan gesanctioneerd worden op strafgebied indien de vormvereisten voor de strafbaarheid niet zijn vervuld;

Dat het Hof derhalve nergens zegt dat de betrokkene de feiten niet pleegde, integendeel;

Overwegende dat het opzet of het inzicht voor het plegen van bepaalde feiten niet van doorslaggevend belang is op tuchtrechtelijk vlak;

3) In de zaak Van Robaeys Franz :

Overwegende dat met betrekking tot deze zaak uit het strafdossier en uit een verklaring van de heer Van Robaeys blijkt dat betrokkene zijn bestuursfunctie heeft gebruikt en misbruikt om zich persoonlijk te bevoordelen, ook zijn machtspositie als hoge ambtenaar heeft aangewend in dienstverband om de heer Van Robaeys een lening bij zijn vennootschap voor te stellen;

Dat vaststaat dat betrokkene naast zijn bestuursfunctie de feitelijke leiding voerde van de vennootschap BVBA zakenkantoor Vermeulen en Verstraete waarbij hij misbruik maakte van zijn functie om persoonlijke motieven;

Dat uit de zaak Van Robaeys blijkt dat betrokkene bij zijn contacten met het publiek in casu Van Robaeys als ambtenaar niet de vereiste afstandelijkheid of terughoudendheid in acht nam doch zijn vennootschap op het voorplan bracht voor persoonlijke motieven (afsluiten lening);

Dat vaststaat dat de handelwijze van betrokkene het vertrouwen van het publiek in de dienst aantast.

Overwegende dat wat dit feit betreft, de heer Vermeulen ontslag van rechtsvervolging werd verleend, andermaal op basis van twijfels nopens het bestaan van het moreel bestanddeel van het misdrijf, zijnde het opzet; dat hier dezelfde redenering geldt als in de zaak Suvee, namelijk dat het niet aanwezig zijn van een strafrechtelijk bestanddeel van het misdrijf niet verhindert dat tuchtrechtelijk kan opgetreden worden;

4) In de zaak Vanderwee Daniël:

Dat uit de zaak Vanderwee blijkt dat betrokkene onverantwoord leningen aanging en tot op heden niet terugbetaalde. Uit de eigen verklaringen in het strafdossier blijkt dat betrokkene in de jaren 83 tot 86 diverse sommen ontleende (3.200.000 fr.) van de heer Vanderwee en zelfs doelbewust deze leningen verlengde, dit alles louter en alleen om terugbetaling van Transimco-kasbons te kunnen verrichten. Betrokkene ontkent niet dat deze leningen nog steeds niet zijn terugbetaald;

Overwegende dat eveneens uit het strafdossier (blz. 10a en 19a) blijkt dat de heer Vermeulen zich aan machtsmisbruik en machtsvoorwending heeft schuldig gemaakt waardoor het publiek op zijn privédienst en deze van zijn vennootschap beroep deed (feitelijke leiding van de vennootschap BVBA Zakenkantoor Vermeulen en Verstraete);

Overwegende dat al deze feiten de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, dat het plegen van elk van deze feiten afzonderlijk voldoende ernstig is

om het noodzakelijk vertrouwen van het bestuur in de ambtenaar onherstelbare schade toe te brengen; dat niet alleen de cumulatie van deze feiten doch elk feit afzonderlijk het treffen van een zware tuchtstraf verrechtvaardigt;

Gelet op de verzwarende omstandigheden zowel met betrekking tot de feiten zelf, namelijk: de ernst van elk der feiten, het aantal gepleegde feiten en het repetitief karakter ervan, als met betrekking tot de weerslag van de feiten op het aanzien van de dienst bij het publiek, als met betrekking tot de beoordeling van de feiten door de strafrechter, als met betrekking tot de beklede functie (leidinggevend ambtenaar in de dienst stedenbouw, voor de fusie van 1977 zelfs gemeentesecretaris te Beerst), als met betrekking tot de weerslag van de strafmaat op de werking van de dienst;

Overwegende dat de heer Vermeulen door zijn handelen het aanzien van de ambtenarij en van de stad als dusdanig ernstige schade heeft toegebracht, temeer dat bij het publiek de ambtenaar, en a fortiori deze met een bepaalde graad of functie, met het bestuur vereenzelvigd wordt;

Overwegende dat de heer Vermeulen door zijn daden het vertrouwen dat het bestuur in hem stelde onherstelbare schade heeft toegebracht, dat het derhalve onmogelijk is een dergelijk iemand in de organisatie te behouden;

Overwegende dat ook naar de collega's toe het niet verantwoord is dat iemand die dergelijke feiten pleegde behouden blijft in de dienst, inzonderheid rekening houdende met de graad, de functie en het aanzien van betrokkene; dat het behouden van de heer Vermeulen in de dienst ook onvermijdelijk zijn weerslag zou hebben op het belang en de goede werking van de dienst;

Overwegende dat de heer Vermeulen niet meer over het vereiste gezag beschikt, dat hij het onontbeerlijke vertrouwen niet meer geniet en hij de morele waarborgen niet meer biedt om de verantwoordelijke functie van bestuurschef te bekleden;

Overwegende dat de raad van oordeel is dat hij aan zijn zorgvuldigheidsplicht heeft voldaan en dit na grondige kennisname en onderzoek van het dossier, inclusief de besluiten van de verdediging;

Gelet op de grondige debatten en uitgebreide overwegingen nopens de strafmaat".

Op beroep van verzoeker besluit de minister van Binnenlandse Aangelegenheden op 18 december 1997 de gemeenteraadsbeslissing goed te keuren. Het goedkeuringsbesluit vormt het tweede voorwerp van het onderhavige beroep;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet aanvoert; dat hij dienaangaande uiteenzet wat volgt: artikel 317 is bedoeld om te beletten dat, wanneer feiten bekend en bewezen zijn, het bestuur eindeloos blijft twijfelen aan de opportuniteit van de tuchtprocedure of de zaak blijft uitstellen tot het beter schikt; die bepaling verzet er zich ook tegen dat "de tuchtoverheid, na vernietiging van de eerste tuchtstrafbeslissing, de feiten opnieuw aanhoudt en op een andere wijze kwalificeert"; aangezien de eerste tuchtstrafbeslissing van 31 augustus 1992 vernietigd is om reden dat de strafrechtelijke uitspraak waarop zij "enkel was gesteund" niet meer bestond -wat neerkomt op een vernietiging wegens een "inhoudelijk gebrek, dat gelijk staat met het niet bewezen zijn van de aan de tuchtstraf ten grondslag gelegde kwalificatie van de feiten"- was het niet meer mogelijk "de(zelfde) feiten in een andere kwalificatie te hernemen (...) zonder het gevaar van de verjaring";

3.1.2. Overwegende dat verzoeker in het zesde middel aanvoert dat de discretionaire bevoegdheid waarover een tuchtoverheid bij het bepalen van de straf beschikt er niet aan in de weg staat dat die straf toch altijd "in redelijke verhouding moet staan tot de fout" terwijl in dit geval het de enige bedoeling van de eerste verwerende partij is geweest zijn ontslag,

waartoe besloten was in 1992, te bevestigen"; dat hij ten bewijze daarvan uiteenzet dat de stadssecretaris in zijn tuchtverslag van 25 september 1997 voorstelt om "het ontslag van ambtswege van (verzoeker) te bevestigen", dat hij bij brief van 13 juni 1995 aan de stad een afschrift van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen bezorgd heeft maar dat op 25 september 1995 besloten is niet in te gaan op zijn verzoek "tot herstel in eer en rechten" en het arrest van de Raad van State af te wachten hoewel de stad, die inmiddels ook het auditoraatsverslag over het door verzoeker tegen het tuchtstrafbesluit van 31 augustus 1992 ingediende beroep had ontvangen, goed kon weten dat dat besluit "hoedanook zou vernietigd worden door de Raad van State", dat de verwerende partij hem, onmiddellijk na de kennisneming van het vernietigingsarrest van de Raad van State, preventief geschorst heeft teneinde "te laten onderzoeken of er nog elementen en feiten aanwezig zijn die aanleiding kunnen geven tot een tuchtsanctie"; dat hij besluit dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt en met machtsafwending genomen is en dat de tweede verwerende partij dergelijk besluit nooit had mogen goedkeuren;

3.2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij met betrekking tot het derde middel uiteenzet dat "de aangehaalde feiten geen nieuwe feiten, maar initieel ten laste gelegde feiten (betreffen) die enkel nader onderzocht werden en verder bewezen werden bevonden" op grond van het "nader onderzoek (van het strafdossier) dat gebeurde nadat toelating werd verkregen per brief van 14.8.97 vanwege de Procureur-Generaal van het Hof van Beroep te Antwerpen" en dat zij niet vroeger kon verrichten omdat zij geen partij was in de strafprocedure; dat zij betoogt dat het bestuur na de tussenkomst van de Raad van State het recht heeft het dossier te hernemen, dat het zich bij het hernemen moet plaatsen op het ogenblik dat de vernietigde beslissing

genomen is -in dit geval op 31 augustus 1992 op welke datum er van tuchtrechtelijke verjaring geen sprake was-, dat zij na de kennisneming van het vernietigings-arrest onmiddellijk de procedure herbegonnen is;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij met betrekking tot het zesde middel uiteenzet dat zij wel degelijk redenen had om de zwaarste tuchtmaatregel op te leggen; dat zij dienaangaande uiteenzet dat, ondanks het feit dat de strafrechter uiteindelijk aan verzoeker geen effectieve straf opgelegd heeft, het onderzoek van het strafdossier toch aantoonde dat "een aantal van de hem initieel ten laste gelegde feiten thans nog kunnen aangehouden worden als tuchtvergrijpen", dat door die feiten verzoeker de waardigheid van het ambt in het gedrang heeft gebracht en dat hij, gelet op zijn verantwoordelijke functie van bestuurschef, niet meer over het vereiste gezag beschikt en het vertrouwen van het publiek, van de collega's en van de overheid geschokt heeft zodat hij de morele waarborgen niet meer biedt "om de verantwoordelijke functie van bestuurschef te bekleden";

3.3.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij op het derde middel antwoordt dat de stad Diksmuide op het ogenblik dat het Hof van Beroep te Antwerpen op strafrechtelijk vlak uitspraak deed geconfronteerd was met een bij de Raad van State hangende procedure betreffende de ontslagbeslissing van 31 augustus 1992 zodat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij de zaak niet opnieuw behandeld heeft zolang over die eerste ontslagbeslissing geen uitspraak was gedaan; dat zij verder betoogt dat artikel 317 van de nieuwe gemeentewet er niet aan in de weg kan staan dat een bestuur de feiten kan en in sommige gevallen zelfs moet herkwalficeren in die zin dat de overheid, "na strafrechtelijke wijziging", vermog na te gaan of er in die uitspraak "al dan niet feiten voorhanden zijn die

tuchtrechtelijk dienen beteugeld te worden", dat na een vernietigingsarrest van de Raad van State het bestuur een tuchtprocedure kan hernemen en dat de eerste verwerende partij dat te gelegener tijd heeft gedaan omdat het strafdossier pas op 22 september 1997 ter beschikking van de stad Diksmuide gesteld is en dit na een verzoek om inzage dat niet eerder aan de orde was dan op het ogenblik dat de strafrechtelijke veroordeling door de uitspraak van het Hof van Beroep te Antwerpen uit het rechtsverkeer verdwenen was en dat een heroverweging aan de orde was gesteld ten gevolge van de vernietiging door de Raad van State van de tuchtstrafbeslissing van 31 augustus 1992;

3.3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij op het zesde middel antwoordt dat niet wordt uiteengezet op welke wijze machtsafwending zou gepleegd zijn en dat, rekening houdend met de ernst van de feiten en "de weerslag" ervan, de betwiste tuchtstraf redelijk is;

4.1. Overwegende, wat het derde middel betreft, dat het buiten betwisting is dat alle feiten die in de tuchtvordering tegen verzoeker aan de orde zijn gekomen -zowel de tuchtvordering gesteund op het verslag van 4 augustus 1992 van de gemeentesecretaris als die gesteund op het verslag van 25 september 1997 van dezelfde secretaris- teruggaan naar feiten die in de strafrechtelijke vervolging die tegen hem gevoerd is, betrokken zijn geworden;

Overwegende dat, naar luid van artikel 317, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet, de termijn van zes maanden waarbinnen een tuchtoverheid een tuchtrechtelijke vervolging kan instellen voor feiten die het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijke vervolging aanvangt "de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een

onherroepelijke beslissing uitgesproken is of dat de strafrechtelijke procedure niet voortgezet wordt";

Overwegende dat in redelijkheid aangenomen kan worden dat in de gevallen waarin, als te dezen, de tuchtoverheid niet in de strafzaak betrokken is of wanneer de gerechtelijke overheid niet de verplichting heeft om haar te verwittigen van het uiteindelijk gevolg dat aan de strafvordering is gegeven, de verjaringstermijn ook kan ingaan doordat de tuchtoverheid op een andere wijze van het resultaat van de strafvordering wordt ingelicht dan wel doordat haar voldoende elementen worden aangereikt die haar ertoe verplichten, in het kader van de algemene zorgvuldigheidverplichting die op haar rust, zelf op nader onderzoek uit te gaan naar het bestaan van een eindbeslissing over de strafvordering; dat, vanuit dat oogpunt, de stelling van de eerste verwerende partij dat zij slechts op 14 augustus 1997 de toelating heeft gekregen om het strafdossier in te zien, op zich geen enkele relevantie vertoont;

4.2.1. Overwegende te dezen, dat de eerste verwerende partij niet betwist dat verzoeker -zoals hij bij de uiteenzetting van het zesde middel stelt- haar met een brief van 13 juni 1995 in het bezit gesteld heeft van een eensluidend afschrift van het arrest van 17 maart 1995 van het Hof van Beroep te Antwerpen waarbij hij definitief wordt vrijgesproken voor het misdrijf van misbruik van vertrouwen en dat de gemeenteraad op die mededeling gereageerd heeft met de beslissing van 25 september 1995 om "de uitspraak van de Raad van State" over verzoekers annulatieberoep tegen de afzettingsbeslissing van 31 augustus 1992 af te wachten en "niet in te gaan op het verzoek van de verzoekende partij tot herstel in eer en rechten"; dat dat niet betwist gegeven de Raad van State brengt tot de vaststelling dat de eerste verwerende partij met die brief van 13 juni 1995 in kennis is gesteld van het

arrest in de zin van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet;

4.2.2. Overwegende dat, voor wat de feiten betreft waaromtrent de strafrechtelijke procedure reeds vroeger definitief beëindigd was -waaroever met name definitief uitspraak was gedaan door het arrest van 26 maart 1992 van het Hof van Beroep te Gent, te weten het gehele dossier met uitzondering van de sub 4.2.1. vermelde uitspraak ten aanzien het misdrijf van misbruik van vertrouwen-, de kennisgeving in de zin van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet zich situeert op het ogenblik van de kennisneming van dat arrest op grond waarvan de gemeentesecretaris het sub 1.2.1. vermelde verslag van 4 augustus 1992 heeft opgesteld;

4.3. Overwegende dat, aangezien enerzijds de verjaringstermijn voor het instellen van een tuchtvordering voor feiten die vervat zijn in het strafdossier waaroever met die twee arresten uitspraak is gedaan aangevangen is op het ogenblik van de kennisneming van de twee arresten -kennisneming die onmiskenbaar gebeurd is meer dan zes maanden vóór de op 25 september 1997 aan verzoeker gerichte oproeping voor een tuchtverhoor- en aangezien anderzijds alle feiten die als tuchtfeit tegen verzoeker ingeroepen worden teruggaan naar datzelfde strafdossier, de vraag rijst of de oproeping van 25 september 1997 om zich voor de gemeenteraad te verantwoorden voor de feiten die de gemeentesecretaris in zijn tuchtverslag van 25 september 1997 heeft opgesomd wel regelmatig is in het licht van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, of met name de eerste verwerende partij op dat ogenblik een geldige reden had om die feiten nog als basis te nemen voor een tuchtvordering, hetzij voor het eerst hetzij als herneming van de eerdere tuchtprocedure na het arrest van 4 juni 1997 van de Raad van State;

4.4. Overwegende dat de eerste verwerende partij in dat verband aanvoert dat zij een arrest van de Raad van State over het tuchtstrafbesluit van 31 augustus 1992 heeft afgewacht om dan onmiddellijk het strafdos-sier ter hand te nemen en op basis van het "nader onderzoek" van dat dossier, zoals dat geresulteerd is in het verslag van 25 september 1997 van de gemeentesecre-taris, de tuchtvordering te hernemen; dat dat standpunt de vraag oproept in welke mate een tuchtoverheid na een vernietigingsarrest een tuchtzaak nog kan hernemen evenals de vraag wat het lot is van tuchtfeiten die in de loop van de procedure voor de Raad van State aan de tuchtoverheid bekend raken;

4.4.1. Overwegende dat de vernietiging van een tuchtstrafbeslissing er niet aan in de weg staat dat een tuchtoverheid de zaak herneemt maar dat die herneming in het licht van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet wel beperkt is tot de feiten die reeds in de onregelmatig bevonden tuchtprocedure als tuchtfeit aan bod zijn geko-men, de feiten dus waarvan de betrokkene toen reeds wist dat zij tegen hem als een tuchtvergrijp werden aange-merkt;

Overwegende dat in dit geval bij de eerste tuchtvordering tegen verzoeker, aangevat met de op het verslag van 4 augustus 1992 van de gemeentesecretaris gesteunde uitnodiging om voor de gemeenteraad te ver-schijnen, de verwerende partij op grond van wat haar toen bekend was als tuchtfeit in aanmerking genomen heeft: (a) zijn strafrechtelijke veroordeling wegens misbruik van vertrouwen en (b) valsheid in geschriften, in het arrest van het Hof van Beroep behandeld als de zaak Jonckheere en daar afgedaan met de vaststelling dat de strafvordering verjaard was;

4.4.1.1. Overwegende dat, wat het eerste tuchtfeit betreft, het arrest van het Hof van Beroep te Gent een

uitvoerige motivering bevat die, ten aanzien van de concrete toedracht van de zaak, voldoende gegevens bevat die het gemeentebestuur zonder dat het op dat ogenblik het strafdossier hoefde in te kijken kon toelaten zich een oordeel te vormen over de concrete misdraging van verzoeker, te weten het verkopen aan een ander persoon van aandelen die hij voor rekening van Suvee had aangekocht; dat derhalve, in weerwil van de door de gemeenteraad gebruikte bewoordingen die uitsluitend verwijzen naar de veroordeling van verzoeker, in redelijkheid kan aangenomen worden dat de gemeenteraad, toen hij verwees naar verzoekers veroordeling niet zozeer doelde op die veroordeling zelf maar op de feiten die er de aanleiding voor waren geweest en die in het arrest waren beschreven; dat derhalve de omstandigheid dat, ten gevolge van het arrest van 17 maart 1995 van het Hof van Beroep te Antwerpen, de veroordeling van verzoeker voor niet bestaande moet gehouden worden, de gemeenteraad niet moest beletten diezelfde feiten alsnog bij de herneming van de tuchtzaak voort in aanmerking te nemen;

4.4.1.2. Overwegende dat het tweede tuchtfeit dat de gemeenteraad op 31 augustus 1992 in aanmerking genomen heeft betrekking heeft op het plegen van valsheid in geschriften, ten aanzien waarvan het Hof van Beroep te Gent de verjaring van de strafvordering heeft vastgesteld; dat dat feit duidelijk verwijst naar de persoonlijke gedraging van verzoeker in de "zaak Jonckheere", zoals die in het arrest van het Hof van Beroep was uiteengezet; dat de eerste verwerende partij derhalve gerechtigd was dat tuchtfeit nog in aanmerking te nemen nadat het vernietigingsarrest van de Raad van State was uitgesproken;

4.4.2. Overwegende, wat de feiten betreft die niet tijdens de eerste tuchtprocedure in aanmerking genomen zijn (de drie feiten vermeld onder punt B in het verslag van 25 september 1997 van de gemeentesecretaris), dat de

vraag rijst of de eerste verwerende partij, toen zij op 25 september 1997 verzoeker uitnodigde om voor de gemeenteraad te verschijnen, nog wel tuchtfacten kon putten uit het strafdoosier dat verbonden is met de rechterlijke uitspraken in verzoekers zaak en waarvan de laatste -als sub 4.2.1.gezien- op 13 juni 1995 aan de eerste verwerende partij ter kennis gebracht is;

Overwegende dat de verjaringstermijn bepaald in artikel 317, tweede lid, gekoppeld is aan de kennisneming van de uitspraak op strafrechtelijk gebied en niet aan de kennisneming van het doosier dat aan die uitspraak van de strafrechter ten grondslag ligt; dat aldus bezien, de eerste verwerende partij op 25 september 1997 geen tuchtvoordering meer kon instellen voor feitelijke gedragingen die blijken uit het strafdoosier waarover het op 13 juni 1995 bekend geraakte arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen uitspraak gedaan heeft; dat de omstandigheid dat op het ogenblik van de kennisneming van het arrest van het Hof van Beroep een geding bij de Raad van State aanhangig was over de tuchtstrafbeslissing van 31 augustus 1992 voor de eerste verwerende partij geen excuus kon uitmaken om de zaak op haar beloop te laten;

4.5. Overwegende, samenvattend, dat de eerste verwerende partij artikel 317 van de nieuwe gemeentewet geschonden heeft toen zij bij het hernemen van de tuchtvoordering tegen verzoeker rekening gehouden heeft met feiten geput uit een strafdoosier betreffende een rechterlijke uitspraak die haar meer dan zes maanden voordien bekend was; dat het derde middel ernstig is;

5.1. Overwegende, wat het zesde middel betreft, dat uit de bespreking van het derde middel gebleken is dat de eerste verwerende partij enkel de "zaak Jonckheere" en de "zaak Suvee" (feiten A in het verslag van de gemeentesecretaris) als tuchtfacten tegen

verzoeker in aanmerking vermocht te nemen; dat derhalve in het kader van dat middel de vraag rijst of die feiten alleen de tuchtstraf van het ambtshalve ontslag kunnen wettigen;

Overwegende dat de gemeenteraad van oordeel is dat zulks het geval is; dat de bestreden beslissing overweegt dat elk door de gemeenteraad aangehouden tuchtfait "voldoende ernstig is om het noodzakelijk vertrouwen van het bestuur in de ambtenaar onherstelbare schade toe te brengen" en dat "elk feit afzonderlijk het treffen van een zware tuchtstraf verrechtvaardigt";

5.2. Overwegende dat, wat de ernst van de straf betreft, de gemeenteraad wijst op "verzwarende omstandigheden" die hij situeert op het vlak van (1) "de feiten zelf" (de ernst van elk feit, het aantal en hun repetitief karakter), (2) de "weerslag van de feiten op het aanzien van de dienst", (3) de "beoordeling van de feiten door de strafrechter", (4) de "beklede functie" (leidinggevende ambtenaar, voorheen zelfs secretaris van een gefusioneerde gemeente) en (5) "de weerslag van de strafmaat op de werking van de dienst"; dat hij dan betoogt dat verzoeker "door zijn handelen" aan de stad en aan de ambtenarij "ernstige schade heeft toegebracht", dat hij aan het "vertrouwen dat het bestuur in hem stelde onherstelbare schade heeft toegebracht (zodat) het onmogelijk is een dergelijk iemand in de organisatie te behouden" en dat het "naar de collega's toe (op gevaar af de goede werking van de dienst te hypothekeren) niet verantwoord is dat iemand (met graad en functie van verzoeker) die dergelijke feiten pleegde behouden blijft in de dienst"; dat de eindconclusie is dat "de heer Vermeulen niet meer over het vereiste gezag beschikt, dat hij het onontbeerlijke vertrouwen niet meer geniet en hij de morele waarborgen niet meer biedt om de verantwoordelijke functie van bestuurschef te bekleden";

5.3. Overwegende dat bij het beantwoorden van de vraag of "de zaak Jonckheere" en "de zaak Suvée", zoals zij uiteindelijk op grond van het verslag van 25 september 1997 van de gemeentesecretaris door de gemeenteraad opnieuw ter hand genomen zijn, de tuchtstraf van het ambtshalve ontslag wettigen, meer bepaald of die straf niet kennelijk onredelijk is, de Raad van State in de huidige stand van de procedure vaststelt dat de rechtvaardiging van de ernst van de genomen tuchtmaatregel onvoldoende concreet op die tenlasteleggingen betrokken is; dat met name uit de beslissing niet blijkt waarom die tuchtfeiten, die uiteindelijk slechts betrekking hebben op aan de ene kant het verlengen -op 1 juni 1986- met twee jaar van de looptijd van een aantal kasbons zonder de betrokkene in te lichten over de "juiste draagkracht" van de "voorlopige oplossing" die hem werd voorgesteld terwijl het inmiddels ook vast is komen te staan dat verzoeker geen valsheid in geschriften heeft gepleegd, dat hij geen gebruik gemaakt heeft van valse stukken en dat de feiten ook geen oplichting uitmaken en aan de andere kant op het niet afgeven -tussen januari 1987 en maart 1987- aan een klant van aandelen die met gelden van die klant waren aangekocht terwijl nadien gebleken is dat verzoeker voldoende andere aandelen had om die klant te voldoen, nog altijd zó ernstig moet worden genomen dat de goede werking van de dienst het ontslag uit het ambt noodzaakt; dat m.a.w. niet blijkt waarom, nu de zaak -in de eerste plaats door de tussenkomst van de strafrechter maar ook door de opstelling die de eerste verwerende partij zelf in de loop van de procedure heeft menen te kunnen innemen- in de loop der jaren sterk geminimaliseerd is in die zin dat wat in den beginne vervalsing en oplichting leek gaandeweg afgezwakt is tot een deontologische fout in de uitoefening van een handelsactiviteit, er toch nog reden is om verzoeker voor de in hun juiste context teruggeplaatste feiten op dit ogenblik nog zo zwaar te bestraffen; dat de straf dan ook vooralsnog kennelijk

onevenredig wordt bevonden met wat nog aan verzoeker kan worden verweten; dat het zesde middel ernstig is;

6.1 Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat verzoeker uiteenzet dat hij sinds 1 november 1997 teruggevallen is op een bedienden-overeenkomst die slechts een zeer bescheiden inkomen oplevert zodat hij niet zonder steun kan van zijn kinderen en zijn familie; dat hij erop wijst dat hij bijna 61 jaar is, dat het duidelijk de bedoeling van de eerste verwerende partij is om hem buiten de dienst te houden tot hij 65 jaar wordt en dat, indien de bestreden beslissing niet geschorst wordt, zij haar doel zal bereiken terwijl het precies zijn bedoeling is zijn functie van stadsambtenaar opnieuw te kunnen opnemen; dat hij er ook nog op wijst dat de openbaarheid die aan de aangelenheid gegeven wordt en het slechte daglicht waarin de stad hem stelt voor hemzelf en zijn gezin een moreel nadeel uitmaakt dat moeilijk om dragen is;

6.2.1. Overwegende dat de verwerende partijen het bewijs van een concreet nadeel betwisten, dat zij een financieel nadeel herstelbaar achten en erop wijzen dat verzoeker nog altijd andere inkomsten heeft en dat hij bij het bestrijden van zijn eerder ontslagbesluit zelfs niet om de schorsing van de tenuitvoerlegging heeft gevraagd; dat zij betwisten dat er geen uitspraak ten gronde kan zijn vooraleer verzoeker 65 jaar wordt en betogen dat de stad in genen dele verantwoordelijk is voor de ruchtbaarheid die aan de zaak gegeven is; dat volgens hen het moreel nadeel voortspruitend uit de publiciteit die de zaak gekregen heeft hersteld wordt door een rechtzetting en door een vergoeding;

6.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij er ook nog op wijst dat het nadeel dat verzoeker ondergaat indien de beslissing niet wordt geschorst afgewogen moet worden tegen het nadeel dat de stad ondergaat

indien er wel een schorsing bevolen wordt; dat zij er in dat verband aan herinnert dat de ernstige schade die verzoeker aan de ambtenarij berokkend heeft en de onherstelbare schade die hij heeft gebracht aan het vertrouwen dat het bestuur in hem stelde;

6.3.1. Overwegende dat verzoeker bij tuchtmaatregel uit de dienst verwijderd is; dat zulk een beslissing, wegens de graad van afkeuring die eruit blijkt, op zich een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel berokkent; dat de verwerende partijen geen bijzonder gegeven aanreiken dat in dit geval een ander besluit rechtvaardigt; dat de enkele omstandigheid dat verzoeker ter gelegenheid van het indienen van een annulatieberoep tegen zijn eerste ontslagbesluit niet om de schorsing gevraagd heeft hem niet belet dat thans wel te doen; dat derhalve besloten wordt tot het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel;

6.3.2. Overwegende dat de Raad van State niet ingaat op de vraag van de eerste verwerende partij om aan belangenafweging te doen; dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing inderdaad tot gevolg heeft dat verzoeker voorlopig, d.i. totdat uitspraak is gedaan over het annulatieberoep, geacht wordt niet te zijn ontslagen zodat hij in principe weder in de dienst genomen moet worden; dat de motieven die de eerste verwerende partij aanvoert om dat niet te hoeven doen in wezen samenvallen met de redenen die de verwerende partij ertoe aangezet hebben om verzoeker bij tuchtmaatregel uit de dienst te verwijderen; dat, als sub 5.3. gezien, aangenomen lijkt te moeten worden dat die redenen onvoldoende draagkrachtig zijn; dat er dan ook geen reden is om de belangen van verzoeker te doen wijken voor de belangen van de eerste verwerende partij;

7. Overwegende dat voldaan is aan de twee grondvoorwaarden om de schorsing van de

tenuitvoerlegging te bevelen van de beslissing van 9 oktober 1997 van de gemeenteraad van Diksmuide en, bij wege van gevolg, van de met dezelfde onregelmatigheden behepte goedkeuringsbeslissing;

8.1. Overwegende dat verzoeker vraagt dat aan de eerste verwerende partij een dwangsom wordt opgelegd omdat het niet onmogelijk is dat die partij ook na de schorsing van de thans bestreden beslissing in gebreke zal blijven hem opnieuw in de dienst te reïntegreren en zijn loopbaan te reconstitueren;

8.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij betoogt dat de gevorderde dwangsom er niet toe strekt het schorsingsarrest na te doen leven maar dat zij de reïntegratie van verzoeker in de dienst en de reconstructie van zijn loopbaan beoogt, terwijl de Raad van State hem dat niet kan geven; dat zij daaraan toevoegt dat de schorsing alleen maar de verdere tenuitvoerlegging van de geschorste beslissing onmogelijk maakt zodat de dwangsom de rechtsgevolgen die de bestreden beslissing vóór de schorsing had niet ongedaan kan maken;

8.3. Overwegende dat ook de tweede verwerende partij erop wijst dat de vordering niet zozeer tot doel heeft de schorsingsvordering kracht bij te zetten, maar dat zij veeleer beoogt uitvoering te krijgen van het vernietigingsarrest van de Raad van State; dat zij betoogt dat een schorsing van de bestreden beslissing de verwerende partij er niet toe verplicht om de geschorste beslissing ongedaan te maken en dat de schorsing de rechtsgevolgen van de beslissing vooraleer zij geschorst wordt ook niet ongedaan maakt omdat, in geval van schorsing van de beslissing, de preventieve schorsing die aan verzoeker opgelegd is "verder uitwerking heeft"; dat zij besluit dat de vordering tot het opleggen van een dwangsom, om reden dat een schorsingsarrest niet altijd moet leiden tot de reïntegratie van de ambtenaar

in de dienst, in feite neerkomt op een vraag om voorlopige maatregelen op te leggen;

8.4. Overwegende dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de eerste verwerende partij hem voorlopig -tot aan de definitieve uitspraak over het annulatieberoep- moet beschouwen als een personeelslid dat niet uit de dienst verwijderd is; dat het opleggen van een dwangsom betrekking moet hebben op het nakomen van die verplichting en dat zij, op gevaar af in te grijpen op de discretionaire bevoegdheid van het stadsbestuur, niet zover kan reiken dat de eerste verwerende partij er in elk geval toe verplicht wordt verzoeker in de dienst te reïntegreren; dat de Raad van State geen reden ziet om aan te nemen dat de eerste verwerende partij onwilligheid zal betonen bij de nakoming van de verplichtingen die zij op grond van het onderhavige schorsingsarrest tegenover verzoeker heeft; dat de vordering tot het opleggen van een dwangsom derhalve verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 9 oktober 1997 van de gemeenteraad van Diksmuide en van het goedkeuringsbesluit van 18 december 1997 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee juni 1900 achtennegentig, door de XIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. BORRET.